

Nu e neapărat nevoie ca Marele Allah sau Profetul să-și mai amintească cu ce se hrănea dromaderul fotografului în țara lui natală, e de ajuns că odată, după ce puiul fusese înțărcat de costeliva lui mamă, cineva s-a îngrijit de el și nu l-a lăsat să se prăpădească. Iar de când a sosit aici, Aladin și-a schimbat în așa măsură alimentația, încît nici nu mai contează cum stăteau lucrurile înainte de-a fi fost vîndut și suit pe vapor. Preferințele lui acum sînt varza fiartă, merele și ciocolata, dar, trăind sub semnul camaraderiei, mănîncă orice, mai puțin ceea ce reprezintă fobiile ori reținerile culinare ale stăpînului. Așa se face bunăoară că, domnul Sașa neputînd vedea în ochi ciorba de burtă sau ocolind perele fiindcă îi provoacă urticarie, Aladin n-a gustat niciodată din lichidul galben-smîntîniu și n-a avut parte de dulcile și zemoasele fructe. Cu deprinderea lui de-a înghiți tot ce i se oferă, și-a depășit de ani buni condiția de ierbivor, dar nu în felul porcului, care, pentru foamea nestăvilită și pentru predispoziția la îngrășare, a primit eticheta de omnivor, ci într-un chip deosebit. Aladin nu doar că acceptă din mîinile

fotografului și soarbe cu plăcere o ciorbă de vită sau una de pasăre, nu doar că înghite pastramă de oaie și chiftele de pește (trecându-le și pe unele, și pe celelalte prin complicatul proces al rumegării), dar mestecă de Paște ouă roșii (necojite) și, de Crăciun, ceva șorici, tobă și caltaboși. Chiar pentru un animal, în particular *camelus dromedarius*, nu este asta – întreabă deseori domnul Sașa, la o bere, la o cafea – o probă de convertire?

Cei doi s-au cunoscut la Tîrgul de duminică, la marginea Brașovului, unde fotograful, cu ochelarii lui fumurii și cu un mecanic auto alături, cerceta mașinile străine. N-a găsit ceva de cumpărat. Ar fi fost un Opel Kadett gri, cu patru uși și o mie șase sute de centimetri cubi, dar avea un preț cam piperat pentru cât ulei pierdea pe la simeringuri. Mai era un Fiat Punto curățel, alb, însă avea un joc suspect la volan și-i bătea un cap de planetară. Tot umblînd prin furnicarul acela, domnul Sașa a obosit la un moment dat să mai privească motoare și caroserii, să întrebe și să asculte, să se tocmească, să se sfătuiască pe șoptite ori prin semne cu însoțitorul lui, să încaseze ghionturi în mulțime și să se frece de tot felul de necunoscuți, să-și păzească buzunarele. Și s-a îndreptat către marginea talciocului, unde, sub un umbrar improvizat, se vindeau sucuri. Își potolise setea repede și-și aprinsese o țigară, cînd a observat nu prea departe, peste prelata unei dube, vîrfurile unei cocoșe și un cap cafeniu, lunguiet, la capătul căruia buzele și nasul fremătau, lăsînd să se vadă niște dinți uriași. Aladin era încă pui, nu unul care să mai depindă de țîța mamei, dar pui. Cînd

fotograful s-a apropiat, a ridicat coada și a dat drumul unei balegi negricioase, pe care a strivit-o imediat cu toate cele patru copite. Țsta-i noroc mare! a zis domnul Sașa și, în ciuda protestelor mecanicului auto, a numărat șase sute de dolari și i-a așezat în palma lunganului din fața lui (un electrician întors de câteva săptămîni din Iordania, care luase animalul pe mai nimic dintr-un bazar, nu-l tăiase, ci se chinuise să-l transporte trei mii patru sute douăzeci de kilometri, pe apă și pe uscat, pînă în satul lui de mai sus de Bran). Pe drumul către casă, într-o camionetă descoperită, fotograful a descoperit, tot uitîndu-se pe gemulețul din spate al cabinei, că pe gîtul dromaderului sînt opt puncte albe, mari ca o alună, care desenează un octogon aproape perfect.

Cum și cît a influențat acea formă geometrică regulată destinul lui Aladin e greu de stabilit. Sigur este însă că viața lui poate fi împărțită în două mari perioade, a căror linie de separație n-a fost trasată nici pe criterii geografice (trecerea de pe un continent pe altul, de la o climă la alta), nici prin puterea religiilor (părăsirea islamului pentru spațiul creștin), nici după obișnuințele stomacului (pasul de la fundamentalismul vegetal către carne), nici de scurgerea zilelor, lunilor și a anilor (preschimbarea copilăriei în maturitate). La Aladin, firul s-a rupt datorită unei juninci maronii aflate la primele călduri, pentru care a dărîmat gardul din țambre al curții și pe care a fugărit-o prin pădurea de fag și molid, a lovit-o, a dezmiardat-o, a înghesuit-o într-o rîpă bolovănoasă, plină de urzici, a atins-o pe botul umed și cald cu limba lui aspră, a izbit-o în

coapse cu fruntea și a încălecat-o cînd a fost limpede ce înseamnă voința și pofta unui cămiloi tînăr. Înainte de-a trăi chinurile facerii, biata vițea a cunoscut prin intermediul unui medic veterinar, urmașul celui care redactase demult o monografie a urbei, cît de dureros este un avort provocat, fără anesteziice. Dromaderul, pentru a nu fi schilodit sau otrăvit de vreunul din prea mulții proprietari de vite (oameni care nu-și doreau în gospodărie o vacă cocoșată sau vreo cămilă cu coarne și uger bovin), cu acordul resemnat al fotografului și prin mijlocirea aceluiași veterinar lipsit de veleități literare, a rămas fără testicule.

Pînă în ziua în care, întâmplător, în incinta castrului au ieșit la iveală nu monede și ulcioare, nu săbii, pumnale și săgeți, nu coifuri, zale, podoabe și opaițe, nu statuete și nici vase de templu, ci oase, mii de oase ale cine știe cîtor morți îngropați laolaltă, Aladin fusese un obișnuit al cetății. Domnul Sașa mergea acolo mai des ca în parc, la stația telescaunului sau la cascadă, iar registrul lui de încasări și plăți, catastiful de căpătîi al oricărui liber-profesionist, arăta limpede că amatorii de poze printre ruinele fortificațiilor erau mai numeroși decît oriunde altundeva. Dromaderul păștea liniștit în apropierea zidurilor de piatră, multe surpate, acoperite de mușchi și ierburi gălbejite, primea tot felul de lucruri de la vizitatori, bomboane, pufuleți, napolitane și biscuiți, gumă de mestecat și ciocolată, fructe, i se ofereau uneori și țigări, iar el le mesteca cu plăcere, mai ales pe cele mentolate. Fotograful intervenea într-un singur caz, cînd Aladin era îmbiat cu bere, vin sau țării. Alcoolul îi făcea rău (și domnul Sașa știa asta), nu

după tipicul indigestiilor, amețelilor ori al durerilor de cap, ci ca și cum ar fi redeșteptat năvalnic, fără o țintă anume, simțul acela de care bisturiul veterinarului îl deposedase. Ce se putea vedea în asemenea situații e remarcabil, mărturie stau cele câteva fotografii în care dromaderul pare să aibă cinci picioare, dar ce se petrecea e înspăimântător, într-atît de bezmetică era fuga lui și într-atît de neobișnuite îi erau răgetele. De obicei însă, Aladin arăta blîndețe. Și nenumărați erau aceia – excursioniști de o zi sau de weekend, oameni în concediu, străini în trecere – care doreau să-și immortalizeze trupurile, chipurile, vestimentațiile și euforiile pe covorașul arab așezat între gîtul și cocoașa dromaderului. Se suiau ușor temători pe-o scăriță de aluminiu, apoi mica scară era dată deoparte și ei zîmbeau către aparatul domnului Sașa, știind prea bine că în fundal, atunci cînd fotografia polaroid avea să prindă contururi și culori, se vor zări meterezele și munții. Cînd se iscau discuții legate de preț sau ca simplu exercițiu al fanteziei, domnul Sașa povestea ceva despre o fictivă legiune romană, formată exclusiv din egipteni călărind cămile, care ar fi luat în stăpînire acele pămînturi. Pentru interlocutorii neîncrezători, fotograful făcea trimitere la Antoniu și Cleopatra.

Localnicii se fotografiau rar, foarte rar în cîrca lui Aladin, o făceau cu reținere și doar dacă poza era destinată unei rude ori unui prieten de departe, nicidecum albumului de familie. Dromaderul nu reprezentase ceva ieșit din comun mai mult de-o săptămîină după apariția în oraș, se buluciseră cu toții să-l vadă, bîrfiseră îndestul și pretutindeni hotărîrea domnului

Saşa de-a-l cumpăra, după care îl clasaseră, îl trecuseră definitiv la categoria lucrurilor și ființelor care merită doar dispreț. Se mai discutasese scurt timp despre el la episodul cu juninca, dar asta nu însemnase că exotismul lui ar fi fost resuscitat. De curînd, se întîmplase la fel și cu bolivienii care cîntau în fața Hotelului „Carmen“. Vreme de trei-patru zile, nenumărați ochi iscoditori priviseră cămășile înflorate și pelerinele andine din piele de lama, bentițele brodate și eșarfele, fluierile, flautele și tamburinele, chipurile măslinii, mustățile negre și stufoase, iar tot atîtea urechi ciulite ascultaseră melodiile acelea bizare. Ăștia-s țigani pîrliți! strigase într-o după-amiază casierița de la cinematograf și rîsesse tare și batjocoritor, cît să nască în jur alte rîsete, fluierături și prostii. Și se încheiase cu ei. Din fericire pentru cei cinci mariachi (ca și pentru Aladin și fotograf, de altfel), locurile erau pline de turiști.

În micul oraș de munte erau așteptați să sosească acum alți sud-americani, argentinieni de data asta, nu muzicanți de stradă, ci din acea specie rară de cercetători apărută la mijlocul anilor '80, după guvernarea a patru junte militare, pentru a da celor uciși o identitate și familiilor cîte un trup de înmormîntat.

2

Și nu avea doar popoul ca o căpșună și călcîiele ca niște mere, se adunaseră la Jojo fructe multe și înmiresmate, unele la vedere, ca într-o salată cu frișcă și puțin rom, altele ascunse cine știe pe unde, ca sub glazura unui tort. În seara în care porniserăm împreună